

Nieuwe Bijbelvertaling

Herziene Statenvertaling

Dag 1^{BS} Psalm 103:1-22.

Een psalm over Gods weldaden

1 Van David. Prijs de HEER, mijn ziel, prijs, mijn hart, zijn heilige naam. 2 Prijs de HEER, mijn ziel, vergeet niet één van zijn weldaden. 3 Hij vergeeft u alle schuld, hij geneest al uw kwalen, 4 hij redt uw leven van het graf, hij kroont u met trouw en liefde, 5 hij overlaadt u met schoonheid en geluk, uw jeugd vernieuwt zich als een adelaar. 6 De HEER doet wat rechtvaardig is, hij verschaft recht aan de verdrukten. 7 Hij maakte aan Mozes zijn wegen bekend, aan het volk van Israël zijn grootse daden. 8 Liefdevol en genadig is de HEER, hij blijft geduldig en groot is zijn trouw. 9 Niet eindeloos blijft hij twisten, niet eeuwig duurt zijn toorn. 10 Hij straft ons niet naar onze zonden, hij vergeldt ons niet naar onze schuld. 11 Zoals de hoge hemel de aarde overspant, zo welft zich zijn trouw over wie hem vrezen. 12 Zo ver als het oosten is van het westen, zo ver heeft hij onze zonden van ons verwijderd. 13 Zo liefdevol als een vader is voor zijn kinderen, zo liefdevol is de HEER voor wie hem vrezen. 14 Want hij weet waarvan wij gemaakt zijn, hij vergeet niet dat wij uit stof zijn gevormd. 15 De mens – zijn dagen zijn als het gras, hij is als een bloem die bloeit op het veld 16 en verdwijnt zodra de wind hem verzengt; de plek waar hij stond, kent hem niet meer. 17 Maar de HEER is trouw aan wie hem vrezen, van eeuwigheid tot eeuwigheid. Hij doet recht aan de kinderen en kleinkinderen 18 van wie zich houdt aan zijn verbond en naar zijn geboden leeft. 19 De HEER – zijn troon staat vast in de hemel, als koning heerst hij over alles. 20 Prijs de HEER, u die zijn boden bent, sterke helden die doen wat hij zegt, gehoorzaam aan het woord dat hij spreekt. 21 Prijs de HEER, hemelse machten, dienaren die doen wat hem behaagt. 22 Prijs de HEER, al zijn schepselen, prijs hem, overal in zijn rijk. Prijs de HEER, mijn ziel.

1 Een psalm van David. Loof de HEERE, mijn ziel, en al wat in mij is, Zijn heilige Naam. 2 Loof de HEERE, mijn ziel, en vergeet niet een van Zijn weldaden. 3 Die al uw ongerechtigheid vergeeft, Die al uw ziekten geneest, 4 Die uw leven verlost van het verderf, Die u kroont met goedertierenheid en barmhartigheid, 5 Die uw mond verzadigt met het goede, uw jeugd vernieuwt als die van een arend. 6 De HEERE doet rechtvaardige daden en recht aan alle onderdrukten. 7 Hij heeft aan Mozes Zijn wegen bekendgemaakt, aan de nakomelingen van Israël Zijn daden. 8 Barmhartig en genadig is de HEERE, geduldig en rijk aan goedertierenheid. 9 Hij zal niet voor altijd ter verantwoording roepen, niet voor eeuwig handhaaft Hij Zijn toorn. 10 Hij doet ons niet naar onze zonden en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden. 11 Want zo hoog de hemel is boven de aarde, zo is Zijn goedertierenheid machtig over wie Hem vrezen. 12 Zo ver het oosten is van het westen, zo ver heeft Hij onze overtredingen van ons gedaan. 13 Zoals een vader zich ontfermt over zijn kinderen, zo ontfermt de HEERE Zich over wie Hem vrezen. 14 Want Hij weet wat voor maaksel wij zijn en blijft bedenken dat wij stof zijn. 15 De sterveling – zijn dagen zijn als het gras, als een bloem op het veld, zo bloeit hij. 16 Wanneer de wind erover is gegaan, is hij er niet meer en zijn plaats kent hem niet meer. 17 Maar de goedertierenheid van de HEERE is van eeuwigheid en tot eeuwigheid over wie Hem vrezen. Zijn gerechtigheid is voor de kinderen van hun kinderen, 18 voor wie Zijn verbond in acht nemen en aan Zijn bevelen denken om ze te doen. 19 De HEERE heeft Zijn troon in de hemel gevestigd, Zijn Koninkrijk heerst over alles. 20 Loof de HEERE, u, Zijn engelen, sterke helden, die Zijn woord uitvoeren, gehoorzaam aan het woord dat Hij spreekt. 21 Loof de HEERE, al Zijn legermachten, dienaren van Hem, die Zijn welbehagen doen. 22 Loof de HEERE, al Zijn werken, op alle plaatsen van Zijn heerschappij. Loof de HEERE, mijn ziel!

Dag 2 Psalm 139:1-24.

De alwetendheid van God

1 Voor de koorleider. Van David, een psalm. HEER, u kent mij, u doorgrondt mij, 2 u weet het als ik zit of sta, u doorziet van verre mijn gedachten. 3 Ga ik op weg of rust ik uit, u merkt het op, met al mijn wegen bent u vertrouwd. 4 Geen woord ligt op mijn tong, of u, HEER, kent het ten volle. 5 U omsluit mij, van achter en van voren, u legt uw hand op mij. 6 Wonderlijk zoals u mij kent, het gaat mijn begrip te boven. 7 Hoe zou ik aan uw aandacht ontsnappen, hoe aan uw blikken ontkomen? 8 Klom ik op naar de hemel – u tref ik daar aan, lag ik neer in het dodenrijk – u bent daar. 9 Al verhief ik mij op de vleugels van de dageraad, al ging ik wonen voorbij de verste zee, 10 ook daar zou uw hand mij leiden, zou uw rechterhand mij vasthouden. 11 Al zei ik: 'Laat het duister mij opslokken, het licht om mij heen veranderen in nacht,' 12 ook dan zou het duister voor u niet donker zijn – de nacht zou oplichten als de dag, het duister helder zijn als het licht. 13 U was het die mijn nieren vormde, die mij weefde in de buik van mijn moeder. 14 Ik loof u voor het ontzaglijke wonder van mijn bestaan, wonderbaarlijk is wat u gemaakt hebt. Ik weet het, tot in het diepst van mijn ziel.

1 Een psalm van David, voor de koorleider. HEERE, U doorgrondt en kent mij. 2 U kent mijn zitten en mijn opstaan, U begrijpt van verre mijn gedachten. 3 U onderzoekt mijn gaan en mijn liggen, U bent met al mijn wegen vertrouwd. 4 Al is er *nog* geen woord op mijn tong, zie, HEERE, U weet het alles. 5 U sluit mij in van achter en van voren, U legt Uw hand op mij. 6 Dit kennen – het is mij te wonderlijk, te hoog, ik kan er niet bij. 7 Waar kan ik Uw Geest ontgaan, waar Uw aangezicht ontvluchten? 8 Al steeg ik op naar de hemel, U bent daar; of legde ik mij neer in de hel, zie, U bent *daar*. 9 Nam ik vleugels van de dageraad, woonde ik aan het einde van de zee, 10 ook daar zou Uw hand mij leiden en Uw rechterhand mij vasthouden. 11 Zei ik: Ja, duisternis zal mij opslokken! – dan is de nacht een licht om mij heen. 12 Zelfs de duisternis maakt het voor U niet duister, maar de nacht licht op als de dag, de duisternis is als het licht. 13 Want U hebt mijn nieren geschapen, mij in de schoot van mijn moeder geweven. 14 Ik loof U omdat ik ontzagwekkend wonderlijk gemaakt ben; wonderlijk zijn Uw werken, mijn ziel weet dat zeer goed.

15 Toen ik in het verborgene gemaakt werd, kunstig geweven in de schoot van de aarde, was mijn wezen voor u geen geheim. 16 Uw ogen zagen mijn vormeloos begin, alles werd in uw boekrol opgetekend, aan de dagen van mijn bestaan ontbrak er niet één.

17 Hoe rijk zijn uw gedachten, God, hoe eindeloos in aantal,

18 ontelbaar veel, meer dan er zandkorrels zijn. Ontwaak ik, dan nog ben ik bij u.

19 God, breng de zondaars om, – weg uit mijn ogen, jullie die bloed vergieten – 20 ze spreken kwaadaardig over u, uw vijanden misbruiken uw naam.

21 Zou ik niet haten wie u haten, HEER, niet verachten wie tegen u opstaan? 22 Ik haat hen, zo fel als ik haten kan, ze zijn mijn vijand geworden.

23 Doorgrond mij, God, en ken mijn hart, peil mij, weet wat mij kwelt, 24 zie of ik geen verkeerde weg ga, en leid mij over de weg die eeuwig is.

15 Mijn beenderen waren voor U niet verborgen, toen ik in het verborgene gemaakt ben *en* geborduurd werd in de laagste plaatsen van de aarde. 16 Uw ogen hebben mijn ongevormd begin gezien, en zij allen werden in Uw boek beschreven, de dagen dat zij gevormd werden, toen er nog niet één van hen bestond.

17 Daarom, hoe kostbaar zijn mij Uw gedachten, o God, hoe machtig groot is hun aantal.

18 Zou ik ze tellen? Zij zijn talrijker dan *korrels* zand; ontwaak ik, dan ben ik nog bij U.

19 O God, breng de goddeloze om! Mannen van bloed, ga weg van mij. 20 Want met listige plannen spreken zij over U *en* zij zetten Uw vijanden aan tot valsheid.

21 Zou ik niet haten, HEERE, wie U haten, walgen van wie tegen U opstaan? 22 Ik haat hen met een volkomen haat, mijn *eigen* vijanden zijn het.

23 Doorgrond mij, o God, en ken mijn hart, beproef mij en ken mijn gedachten. 24 Zie of er bij mij een schadelijke weg is en leid mij op de eeuwige weg.

Dag 3 Spreuken 16:1-9.

God alleen doet plannen slagen

1 Een mens stelt zich veel vragen, de HEER geeft het antwoord.

2 Een mens kiest in zijn eigen ogen altijd de juiste weg, de HEER toetst wat hem innerlijk beweegt.

3 Vertrouw bij je werk op de HEER, en je plannen zullen slagen.

4 De HEER heeft alles wat hij heeft gemaakt zijn doel gegeven, de goddelozen heeft hij voor de ondergang bestemd.

5 De HEER verafschuwt hooghartige mensen, ze worden hoe dan ook gestraft.

6 Zonden worden toegedekt door liefde en trouw, wie ontzag heeft voor de HEER mijdt het kwaad.

7 Als de weg die iemand gaat de HEER behaagt, doet hij zelfs zijn vijand vrede met hem sluiten.

8 Beter een schamel bezit, rechtvaardig verworven, dan een grote rijkdom, verkregen door onrecht.

9 Een mens stippelt zijn weg uit, de HEER bepaalt de richting die hij gaat.

1 Een mens heeft overleggingen in het hart, maar het antwoord van de tong komt van de HEERE.

2 Al *zijn* wegen zijn iemand zuiver in zijn *eigen* ogen, maar de HEERE toetst de geesten.

3 Vertrouw uw werken aan de HEERE toe, en uw plannen zullen bevestigd worden.

4 De HEERE heeft alles gemaakt omwille van Zichzelf, ja, zelfs de goddeloze voor de dag van het onheil.

5 Al wie hooghartig is, is voor de HEERE een gruwel. Hand op hand: hij zal niet voor onschuldig gehouden worden.

6 Door goedertierenheid en trouw wordt een misdaad verzoend, en door de vreze des HEEREN keert men zich af van het kwade.

7 Als de HEERE behagen schept in iemands wegen, zal Hij zelfs zijn vijanden vrede met hem doen sluiten.

8 Beter is een weinig met gerechtigheid, dan een veelheid aan inkomsten zonder recht.

9 Het hart van een mens overdenkt zijn weg, maar de HEERE bestuurt zijn voetstappen.

Dag 4 Spreuken 26:4-12.

Wat is wijs?

4 Antwoord een dwaas niet met dwaasheid, word niet als hij.

5 Antwoord hem naar zijn dwaasheid, hij moet niet denken dat hij wijs is.

6 Wie een dwaas een boodschap laat bezorgen, brengt zichzelf veel schade toe, hij is als iemand die zijn eigen voeten afhakt.

7 Een spreuk in de mond van een dwaas is even slap als de benen van een lamme.

8 Wie eer geeft aan een dwaas is als iemand die de slinger om de steen knoopt.

9 Een spreuk in de mond van een dwaas prikt even weinig als een doorn in de hand van een dronkaard.

10 Wie een dwaas in dienst neemt, of een onbekende, is als een boogschutter die blindelings schiet.

11 Zoals een hond terugkeert naar zijn eigen braaksel, zo herkauwt een dwaas zijn dwaasheid.

12 Ken je iemand die zichzelf veel wijsheid toedicht? Voor een dwaas is er meer hoop dan voor hem.

4 Antwoord een dwaas niet naar zijn dwaasheid, anders zou ook u aan hem gelijk worden.

5 Antwoord een dwaas naar zijn dwaasheid, anders zou hij in zijn *eigen* ogen wijs zijn.

6 Wie boodschappen verzendt door de hand van een dwaas, snijdt *zichzelf* de voeten af *en* drinkt geweld in.

7 *Zoals* de benen van een verlamde slap neerhangen, zo is een spreekwoord in de mond van dwazen.

8 *Zoals* wie een steen in een slinger vastbindt, zo is hij die een dwaas eer geeft.

9 *Zoals* een doorn in de hand van een dronkaard dringt, zo is een spreekwoord in de mond van dwazen.

10 Groten doen iedereen verdriet aan, zij huren dwazen in en zij huren voorbijgangers in.

11 Zoals een hond terugkeert naar zijn braaksel, zo is een dwaas die in zijn dwaasheid terugvalt.

12 Hebt u iemand gezien die wijs is in zijn *eigen* ogen? Voor een dwaas is er meer hoop dan voor hem.

7 Ik vestigde mijn aandacht op nog iets anders onder de zon, en ook dat is leegte. 8 Iemand is helemaal alleen. Hij heeft zelfs geen zoon of broer, maar toch zwoegt hij almaar door en wordt zijn dorst naar rijkdom nooit geleest. Voor wie beult hij zich zo af en ontzegt hij zich de genoegens van het leven? Ook dat is enkel leegte en een trieste zaak. 9 Je kunt beter met zijn tweeën dan alleen zijn, want – dat is zeker – samen zwoegen loont. 10 Wanneer twee vrienden samen zijn en een van beiden valt, helpt de ander hem weer overeind, maar wie alleen is en ten val komt is beklagenswaardig, want hij heeft niemand die hem op de been helpt. 11 Wanneer je bij elkaar slaapt, geef je warmte aan elkaar, maar hoe krijgt iemand die alleen slaapt het ooit warm? 12 En iemand die alleen is kan zich niet verdedigen wanneer hij aangevallen wordt, maar met zijn tweeën houd je stand. Een koord dat uit drie strengen is gevlochten, is niet snel stuk te trekken.

7 Opnieuw zag ik iets vluchtigs onder de zon.
8 Er is er één, en geen tweede. Hij heeft ook geen kind of broer en toch komt er geen einde aan al zijn zwoegen. Ook wordt zijn oog niet verzadigd van rijkdom. *Nooit is het:* Voor wie tob ik mij af en laat ik mijzelf het goede ontbreken? Ook dat is vluchtig en een treurige bezigheid.
9 Twee zijn beter dan één, want *samen* krijgen zij een goede beloning voor hun zwoegen.
10 Want als zij vallen, helpt de één zijn metgezel overeind. Maar wie die ene die valt, terwijl er geen tweede is om hem overeind te helpen.
11 Ook als er twee *bij elkaar* liggen, hebben zij warmte, maar hoe moet één *alleen* warm worden?
12 En als iemand de één overweldigt, zullen die twee tegen hem standhouden. Een drievoudig snoer wordt niet snel gebroken.

7 Het licht is een genot. Wat een weldaad voor de ogen om de zon te zien! 8 Wanneer een mens lang leeft, laat hij dan van elke dag genieten en bedenken dat de dagen van de duisternis ontelbaar zullen zijn. De toekomst is niets dan leegte. 9 Geniet dus, beste vriend, van je jonge jaren, haal je hart op aan de dagen van je jeugd. Volg de wegen die je hart wil gaan, gun je ogen wat ze wensen. En onthoud bij alles wat je doet dat God je aan zijn oordeel onderwerpt. 10 Belast je hart niet met verdriet en houd je lichaam vrij van kwalen, want je jeugd en jonge jaren zijn al snel voorbij.
1 Gedenk daarom je schepper in de dagen van je jeugd – voordat de slechte dagen komen en de jaren naderen waarvan je zegt: In deze jaren vind ik weinig vreugde meer. 2 Voordat de zon verduistert, de sterren en de maan niet langer stralen, de lucht ook na de regen grauw van wolken wordt. 3 De dag waarop de wachter trillend voor het huis staat, de soldaten kromgebogen voortgaan, de maalsters langzaam verdwijnen, de vrouwen uit het venster staren en een schaduw lijken. 4 Wanneer de deuren naar de straat worden gesloten, de molen geen geluid meer maakt, het fluiten van de vogels ijl van toon wordt, wanneer hun lied versterft.
5 Je durft geen heuvel te beklimmen, de weg is vol gevaar. De amandelboom behoudt zijn wintertooi, de sprinkhaan sleept zich voort, de kapperbes droogt uit. Een mens gaat naar zijn eeuwig huis, een klaagzang vult de straat.
6 Voordat het zilverkoord wordt weggenomen, de gouden lamp gebroken, de waterkruik in stukken valt, het scheprad bij de put wordt stukgebroken. 7 Wanneer het stof terugkeert naar de aarde, weer wordt zoals het was, wanneer de adem van het leven weer naar God gaat, die het leven heeft gegeven. 8 Lucht en leegte, zegt Prediker, alles is leegte. 9 Prediker was een wijs man en heeft het volk veel kennis bijgebracht. Hij heeft gewikt en gewogen en veel spreuken opgesteld. 10 In treffende spreuken probeerde Prediker de waarheid getrouw onder woorden te brengen. 11 De woorden van de wijzen zijn zo scherp en puntig als een ossenprik, al hun spreuken zijn ons door één herder ingeprent.
12 En tot slot, mijn zoon, nog deze waarschuwing: er komt geen einde aan het aantal boeken dat geschreven wordt, en veel lezen mat het lichaam af. 13 Alles wat je hebt gehoord komt hierop neer: heb ontzag voor God en leef zijn geboden na. Dat geldt voor ieder mens, 14 want God oordeelt over elke daad, ook over de verborgen daden, zowel over de goede als de slechte.

7 Het licht is aangenaam, en het doet de ogen goed de zon te zien.
8 Ja, indien de mens vele jaren leeft, laat hij zich dan al die *tijd* verblijden, maar laat hij ook denken aan de dagen van duisternis, want die zullen er veel zijn. Al wat *nog* komt, is een zucht. 9 Verblijd u, jongeman, in uw jeugd, en laat uw hart vrolijk zijn in de dagen van uw jeugd. Ga in de wegen van uw hart en *volg* wat uw ogen zien, maar weet dat God u over dit alles in het gericht zal brengen. 10 Weer dus de wrevel uit uw hart, en doe het kwade weg uit uw lichaam. De jeugd en jonge jaren zijn immers een zucht.
1 Denk aan uw Schepper in de dagen van uw jeugd, voordat de kwade dagen komen en de jaren naderen waarvan u zeggen zult: Ik vind er geen vreugde in; 2 voordat de zon verduisterd wordt, evenals het licht en de maan en de sterren, en de wolken terugkeren na de regen, 3 op die dag, wanneer de bewakers van het huis zullen beven, de sterke mannen zich zullen krommen, de maalsters ophouden, omdat ze met weinigen zijn, en zij die door de vensters kijken, verduisterd worden; 4 wanneer de beide deuren naar de straat gesloten worden, het geluid van de molen verzwakt, men opstaat bij het geluid van de vogels, en alle zangeressen neergebogen zullen worden,
5 men ook gaat vrezen voor de hoogte, en er verschrikkingen zijn op de weg, de amandelboom gaat bloeien, de sprinkhaan zichzelf tot last wordt, en de kapperbes niet meer helpt – de mens gaat immers naar zijn eeuwig huis: rouwklagers doen de ronde in de straat –
6 voordat het zilveren koord verwijderd wordt en de gouden oliehouder verbrijzeld, de kruik bij de bron stukgebroken wordt en het rad bij de waterput verbrijzeld, 7 het stof terugkeert naar de aarde zoals het was, en de geest terugkeert tot God, Die hem gegeven heeft. 8 Een en al vluchtigheid, zegt de Prediker, alles is *even* vluchtig. 9 Overigens, Prediker was een wijze: voortdurend onderwees hij het volk in kennis, hij was opmerkzaam en onderzocht, hij stelde vele spreuken op.
10 Prediker zocht aangename woorden te vinden: het geschrevene is oprecht, woorden van waarheid. 11 De woorden van wijzen zijn als prikkels en als spijkers, diep ingeslagen door meesters in het verzamelen. Zij zijn gegeven door één Herder.
12 Wat erbovenuit gaat, mijn zoon, wees gewaarschuwd! Er komt geen einde aan vele boeken te maken, en veel studeren vermoeit het lichaam.
13 De slotsom van al wat *door u* gehoord is, *is dit*: Vrees God, en houd u aan Zijn geboden, want dit *geldt voor* alle mensen.
14 God zal namelijk elke daad in het gericht brengen, met alles wat verborgen is, hetzij goed, hetzij kwaad.

1 Hooglied, van Salomo.

Zij 2 Laat hij mij kussen, laat zijn mond mij kussen! Jouw liefde is zoeter dan wijn, 3 zoet is de geur van je huid, je naam is een kostbaar parfum. Daarom houden de meisjes van jou. 4 Neem mij met je mee. Laten we rennen! Mijn koning brengt mij in zijn kamers. Laten we juichen en zingen om jou! Laten we jouw liefde prijzen, meer nog dan wijn. Natuurlijk houden de meisjes van jou! 5 Meisjes van Jeruzalem, donker ben ik, en mooi, als de tenten van Kedar, als het doek van Salomo's tenten. 6 Kijk niet op mij neer omdat ik donker ben, omdat de zon mij heeft gebrand. Mijn moeders zonen waren hard voor mij: ik moest hun wijngaarden bewaken. Mijn eigen wijngaard heb ik niet bewaakt. 7 Zeg mij toch, mijn allerliefste, waar laat jij je kudde weiden, waar laat jij die 's middags rusten? Laat me toch niet dwalend langs de kudden van je vrienden gaan.

Hij 8 Als je mij niet vinden kunt, mooiste van alle vrouwen, volg dan het spoor van de kudde, weid je geiten waar de herders schuilen. 9 Vriendin van mij, met een merrie voor farao's wagen vergelijk ik jou! 10 Hoe lieflijk zijn je wangen en je ringen, hoe sierlijk zijn je hals en je ketting. 11 Laten we een gouden sieraad voor je maken, bezaaid met zilveren stipjes.

Zij 12 Nu mijn koning op zijn rustbed ligt, geurt mijn nardus zoet. 13 Mijn lief is mij een bundel mirre, hij slaapt tussen mijn borsten. 14 Mijn lief is mij een hennatros in de wijngaarden van Engedi.

Hij 15 Je bent zo mooi, vriendin van mij, je bent zo mooi! Je ogen zijn duiven.

Zij 16 Wat ben je mooi, mijn lief, wat ben je bekoorlijk. Het groen is ons bed, 17 de balken van ons huis zijn ceders, de binten zijn cipressen.

2 1 Ik ben een lelie van de Saron, een wilde lelie in het dal.

Hij 2 Als een lelie tussen de distels, zo is mijn vriendin tussen de meisjes.

Zij 3 Als een appelboom tussen de bomen van het bos, zo is mijn lief tussen de jongens. Ik verlang in zijn schaduw te zitten, met mijn tong wil ik zijn zoete vruchten proeven. 4 Hij brengt mij in het wijnhuis, boven mij zijn vaandel van liefde. 5 Verkwik me met rozijnen, verfris me met appels, want ik ben ziek van liefde. 6 Mijn hoofd rust op zijn linkerarm, met zijn rechterarm omhelst hij mij. 7 Meisjes van Jeruzalem, ik bezweer je bij de gazellen, bij de hinden op het veld: wek de liefde niet, laat haar niet ontwaken voordat zij het wil.

Zij 8 Hoor! Mijn lief! Kijk! Hij komt, springend over de bergen, dansend over de heuvels. 9 Als een gazelle is mijn lief, als het jong van een hert. Kijk! Hij staat al bij de muur. Hij blikt door het venster, tuurt door de spijlen. 10 Mijn lief roept mij toe: 'Sta op, vriendin! Mooi meisje, kom! 11 Kijk! De winter is voorbij, voorbij zijn de regens, weggegaan. 12 De bloemen zijn verschenen op het veld, nu breekt de zangtijd aan, het koeren van de duif klinkt op het land. 13 De vijgenboom is al vol vruchten, de wijnstok rankt en geurt. Sta op, vriendin, Mooi meisje, kom! 14 Mijn duif in de rotskloof, verscholen in de bergwand, laat mij je gezicht zien, laat mij luisteren naar je stem, want je stem is zo lieflijk, je gezicht zo bekoorlijk.'

Hij en zij 15 Vang voor ons de vossen, vang die kleine vossen. Ze vernielen de wijngaard, onze wijngaard vol bloeiende ranken.

Zij 16 Mijn lief is van mij, en ik ben van hem. Hij weidt tussen de lelies. 17 Nu de dag weer ademt en het duister vlucht – ga nu weg, mijn lief. Spring als een gazelle, als het jong van een hert over de geurige bergen.

1 Het Hooglied, dat van Salomo is.

zij: 2 Laat Hij mij kussen met de kussen van Zijn mond, want Uw uitnemende liefde is beter dan wijn. 3 Uw *zalköliën* zijn heerlijk van geur, Uw Naam is een uitgegoten *zalkölie*. Daarom hebben de meisjes U lief. 4 Trek mij mee, wij zullen achter U aan snellen. De Koning heeft mij gebracht in Zijn binnenkamers. Laten wij ons verheugen en ons in U verblijden, laten wij Uw uitnemende liefde in herinnering roepen boven de wijn. Met recht hebben zij U lief. 5 Donker *van huid* ben ik, maar bekoorlijk, dochters van Jeruzalem, als de tenten van Kedar, als de tentkleden van Salomo. 6 Zie niet op mij neer omdat ik donker ben, want de zon heeft mij beschenen. De zonen van mijn moeder ontstaken tegen mij *in woede*, zij maakten mij tot bewaakster van de wijngaarden. Mijn eigen wijngaard heb ik niet bewaakt. 7 U, Die ik innig liefheb, maak mij bekend waar U *de kudde* weidt, waar U *die* op de middag laat rusten. Want waarom zou ik zijn als een gesluerde bij de kudden van Uw metgezellen?

Hij: 8 Als u het niet weet, o, allermooiste onder de vrouwen, volg dan de sporen van de schapen en weid uw geiten bij de woningen van de herders. 9 Mijn vriendin, Ik vergelijk u met de paarden voor de wagens van de farao. 10 Lieflijk zijn uw wangen tussen de kettinkjes, *en* uw hals met de parelsnoeren. 11 Wij zullen gouden kettinkjes voor u maken met zilveren knopjes.

zij: 12 Zolang de Koning aan Zijn ronde tafel zit, verspreidt mijn nardus zijn geur. 13 Mijn Liefste is mij een bundeltje mirre dat tussen mijn borsten overnacht. 14 Mijn Liefste is mij een tros hennabloemen uit de wijngaarden van Engedi.

Hij: 15 Zie, u bent mooi, Mijn vriendin, zie, u bent mooi, uw ogen zijn *als* duiven.

zij: 16 Zie, U bent mooi, mijn Liefste, ja, lieflijk. Ja, onze rustbank is het groene loof. 17 De balken van onze huizen zijn ceders, onze daksparanten zijn cipressen. 2 1 Ik ben een roos van Saron, een lelie uit de dalen.

Hij: 2 Als een lelie tussen de distels, zo is Mijn vriendin tussen de meisjes.

zij: 3 Als een appelboom tussen de bomen van het woud, zo is mijn Liefste tussen de jongemannen. Ik verlang er sterk naar in Zijn schaduw te zitten, en Zijn vrucht is zoet voor mijn gehemelte. 4 Hij brengt mij in het wijnhuis, en de liefde is Zijn banier over mij. 5 Sterk mij met rozijnenkoeken, verkwik mij met appels, want ik ben ziek van liefde. 6 Laat Zijn linkerarm onder mijn hoofd zijn en Zijn rechter mij omhelzen. 7 Ik bezweer u, dochters van Jeruzalem, *als* bij de gazellen of bij de hinden op het veld, dat u de liefde niet opwekt of aanwakkert, voordat het *haar* behaagt. 8 De stem van mijn Liefste! Zie, daar komt Hij, springend over de bergen, huppelend over de heuvels. 9 Mijn Liefste lijkt op een gazelle of het jong van een hert. Zie, Hij staat achter onze muur, kijkend door de vensters, speurend door de spijlen.

10 Mijn Liefste antwoordt en zegt tegen mij: Sta op, Mijn vriendin, Mijn allermooiste, en kom! 11 Want zie, de winter is voorbij. De *regentijd* is over, *helemaal* voorbijgegaan. 12 De bloemen laten zich zien op het land, de zangtijd is aangebroken, het koeren van de tortelduif wordt in ons land gehoord. 13 De vijgenboom brengt zijn jonge vruchten voort, de bloeiende wijnstokken geuren. Sta op, Mijn vriendin, en kom, Mijn allermooiste! 14 Mijn duif in de kloven van de rots, in de schuilplaats van de bergwand, laat Mij uw gedaante zien, laat Mij uw stem horen. Want uw stem is zoet en uw gedaante is bekoorlijk.

Hij: 15 Vang voor ons de vossen, de kleine vossen die de wijngaarden te gronde richten, nu onze wijngaarden bloeien.

zij: 16 Mijn Liefste is van mij en ik ben van Hem, Die *de kudde* weidt tussen de lelies, 17 tot *de wind* van de dag opsteekt en de schaduwen vluchten. Keer om, mijn Liefste, *en* wees als een gazelle of het jong van een hert op de bergen van Bether.

1 Ik ben de mens die te lijden heeft onder de stok van zijn toorn.
 2 Hij leidt mij en voert mij – in een lichtloos duister.
 3 Tegen mij heft hij zijn hand op, steeds opnieuw, dag na dag.
 4 Mijn vlees en mijn huid doet hij wegteren, en al mijn botten breekt hij. 5 Hij sluit mij in en omringt me met gif en tegenspoed.
 6 Hij laat mij in duisternis wonen, als de doden van eeuwen her.
 7 Hij trekt een muur rond mij op, ik kan er niet uit; zwaar zijn mijn bronzen ketenen.
 8 Al schreeuw ik en roep ik om hulp, hij wil mijn gebed niet horen.
 9 Hij verspert mij de weg met rotsblokken, mijn paden maakt hij krom.
 10 Als een beer loert hij op mij, als een leeuw in het verborgene.
 11 Hij dringt me opzij, hij verscheurt me en verwoest mijn leven.
 12 Hij spant zijn boog en kiest mij als doelwit voor zijn pijlen.
 13 Hij treft mij in het hart met de pijlen uit zijn koker.
 14 Dag na dag moet ik het ontgelden in het spotlied van mijn volk.
 15 Hij verzadigt mij met bittere kruiden, hij geeft me alsem te drinken in overvloed, 16 hij laat me mijn tanden stukbijten op stenen, hij drukt mij neer in het stof.
 17 Mijn leven is verstoken van vrede, geluk is mij vreemd geworden.
 18 Steeds denk ik: Verdwenen is mijn glans, vervlogen mijn hoop op de HEER.
 19 Gedenk mijn nood en mijn zwervend bestaan, de alsem en het gif.
 20 Telkens als ik mijn lot overdenk, ben ik diep terneergeslagen.
 21 Toch geef ik de hoop niet op, want hieraan houd ik vast:
 22 Genadig is de HEER: wij zijn nog in leven! Zijn ontferming kent geen grenzen. 23 Elke morgen schenkt hij nieuwe weldaden. – Veelvuldig blijkt uw trouw!
 24 Ik besef: mijn enig bezit is de HEER, al mijn hoop is op hem gevestigd.
 25 Goed is de HEER voor wie hem zoekt en alles van hem verwacht.
 26 Goed is het geduldig te hopen op de HEER die redding brengt.
 27 Goed is het als een mens zijn juk draagt in zijn jeugd.

1 Ik ben de man *die* ellende gezien heeft *aleph* door de stok van Zijn verbolgenheid.
 2 Mij heeft Hij geleid en doen gaan *aleph* in duisternis, en niet *in* licht.
 3 Ja, Hij heeft telkens weer Zijn hand *aleph* tegen mij gekeerd, de hele dag.
 4 Hij heeft mijn vlees en mijn huid doen wegteren, *beth* Hij heeft mijn beenderen gebroken.
 5 Hij heeft tegen mij aan gebouwd en Hij heeft *mij* omsingeld *beth* met gal en moeite.
 6 In duistere oorden doet Hij mij wonen, *beth* als degenen die allang dood zijn.
 7 Hij heeft een muur om mij heen opgeworpen, zodat ik er niet uit kan gaan; *gimel* Hij heeft mijn bronzen ketenen zwaar gemaakt.
 8 Ook wanneer ik het uitschreeuw en om hulp roep, *gimel* sluit Hij *Zijn oren* voor mijn gebed.
 9 Hij heeft mijn wegen versperd met gehouwen stenen, *gimel* mijn paden heeft Hij krom gemaakt.
 10 Een loerende beer is Hij voor mij, *daleth* een leeuw op verborgen plaatsen.
 11 Mijn wegen heeft Hij afgebogen en Hij heeft mij verscheurd; *daleth* Hij heeft van mij een woestijn gemaakt.
 12 Hij heeft Zijn boog gespannen, *daleth* en Hij stelde mij als doelwit voor *Zijn* pijl.
 13 Hij heeft in mijn nieren doen binnendringen *he* de pijlen uit Zijn koker.
 14 Ik ben belachelijk geworden voor heel mijn volk, *he* het *onderwerp* van hun spotlied, de hele dag.
 15 Hij heeft mij met bitterheden verzadigd, *he* Hij heeft mij met alsem doordrenkt.
 16 Hij heeft mij mijn tanden op kiezelstenen laten stukbijten, *waw* Hij heeft mij in de as neergedrukt.
 17 Van vrede verstoten is mijn ziel, *waw* ik ben het goede vergeten.
 18 En ik zei: Mijn kracht is vergaan, *waw* en wat ik van de HEERE verwachtte.
 19 Denk aan mijn ellende en mijn ontheemding, *zain* aan de alsem en de gal.
 20 Mijn ziel denkt er onophoudelijk aan, *zain* zij buigt zich neer in mij.
 21 Dit zal ik ter harte nemen, *zain* daarom zal ik hopen:
 22 Het is de goedertierenheid van de HEERE dat wij niet omgekomen zijn, *cheth* dat Zijn barmhartigheid niet opgehouden is!
 23 Nieuw zijn ze, elke morgen; *cheth* groot is Uw trouw!
 24 Mijn deel is de HEERE, zegt mijn ziel, *cheth* daarom zal ik op Hem hopen.
 25 Goed is de HEERE voor wie Hem verwacht, *teth* voor de ziel die Hem zoekt.
 26 Goed is het te hopen en stil *te wachten* *teth* op het heil van de HEERE.
 27 Goed is het voor een man, als hij *teth* een juk draagt in zijn jeugd.

1 In het land Us woonde een man die Job heette. Hij was rechtschapen en onberispelijk, hij had ontzag voor God en meed het kwaad. 2 Job had zeven zonen en drie dochters. 3 Hij bezat zeventienduizend schapen en geiten, drieduizend kamelen, vijfhonderd span runderen, vijfhonderd ezellen en een groot aantal slaven en slavinnen. Hij was de aanzienlijkste man van het Oosten. 4 Zijn zonen hadden de gewoonte om de beurt een feest te geven, ieder in zijn eigen huis, en nodigden dan hun drie zusters uit om bij hen te komen eten en drinken. 5 Nadat elk van zijn zonen zo'n feest had gegeven, liet Job hen bij zich komen voor een reinigingsritueel. Hij stond dan 's ochtends vroeg op om voor elk van hen een offer te brengen, want hij dacht bij zichzelf: Misschien hebben mijn kinderen wel gezondigd en God in hun hart vervloekt. Job deed dit telkens weer. 6 Op een dag kwamen de hemelbewoners hun opwachting maken bij de HEER, en ook Satan bevond zich onder hen. 7 De HEER vroeg aan Satan: 'Waar kom je vandaan?' Hij antwoordde: 'Ik heb rondgezworven en rondgedoeld op aarde.' 8 De HEER vroeg aan Satan: 'Heb je ook op mijn dienaar Job gelet? Zoals hij is er niemand op aarde: hij is rechtschapen en onberispelijk, hij heeft ontzag voor God en mijdt het kwaad.' 9 Satan antwoordde de HEER: 'Zou Job werkelijk zonder reden zoveel ontzag voor God hebben? 10 U beschermt hem immers, evenals zijn gezin en alles wat hem toebehoort. U hebt het werk dat hij doet gezegend, zodat zijn bezit zich steeds meer uitbreidt. 11 Maar als u uw hand naar hem uitstrekt en aantast wat hem toebehoort, zal hij u ongetwijfeld in uw gezicht vervloeken.' 12 Toen zei de HEER tegen Satan: 'Goed, met alles wat van hem is mag je doen wat je wilt, maar raak Job zelf niet aan.' Hierop vertrok Satan. 13 Toen Jobs zonen en dochters op een dag weer in het huis van hun oudste broer zaten te eten en te drinken, 14 kwam er een boodschapper bij Job en zei: 'De runderen trokken de ploeg en de ezellen liepen vlakbij in de wei te grazen, 15 maar plotseling werden we overvallen door de Sabeeërs, die het vee roofden en de knechten met hun zwaarden doodden. Ik ben als enige ontkomen om u te zeggen wat er gebeurd is.' 16 Nog voordat de boodschapper uitgesproken was, kwam er een volgende met het bericht: 'Een verwoestende bliksem uit de hemel trof de schapen en geiten en de knechten, en het vuur verbrandde en verteerde allen. Ik ben als enige ontkomen om u te zeggen wat er gebeurd is.' 17 En ook hij was nog niet uitgesproken, of er kwam een volgende met het bericht: 'De Chaldeeërs overvielen ons van drie kanten en roofden de kamelen, en ze doodden de knechten met hun zwaarden. Ik ben als enige ontkomen om u te zeggen wat er gebeurd is.' 18 Ook deze boodschapper was nog niet uitgesproken, of er kwam een volgende met het bericht: 'Uw zonen en uw dochters zaten in het huis van hun oudste broer te eten en wijn te drinken. 19 Maar plotseling werd het huis getroffen door een hevige storm uit de woestijn, zodat de vier muren instortten, en uw kinderen onder het puin bedolven werden en de dood vonden. Ik ben als enige ontkomen om u te zeggen wat er gebeurd is.' 20 Toen stond Job op, hij scheurde zijn kleren, schoor zijn hoofd kaal en wierp zich neer in het stof. 21 En hij zei: 'Naakt ben ik uit de schoot van mijn moeder gekomen en naakt zal ik in haar schoot terugkeren. De HEER heeft gegeven, de HEER heeft genomen, de naam van de HEER zij geprezen.' 22 Ondanks alles zondigde Job niet en maakte hij God geen enkel verwijt.

1 Er was een man in het land Uz, zijn naam was Job. En die man was vroom en oprecht; hij was godvrezend en keerde zich af van het kwaad. 2 Er werden zeven zonen en drie dochters bij hem geboren. 3 Aan ve bezat hij zeventienduizend schapen, drieduizend kamelen, vijfhonderd juk runderen en vijfhonderd ezellen. Verder had hij een zeer groot aantal slaven, zodat deze man aanzienlijker was dan alle mensen van het oosten. 4 Zijn zonen waren gewoon om een maaltijd aan te richten, ieder op zijn beurt in eigen huis. Zij stuurden dan boden en nodigden hun drie zusters uit om met hen te eten en te drinken. 5 Het gebeurde dan, als de dagen van de maaltijden voorbij waren, dat Job hen bij zich riep en hen heiligde. Hij stond 's morgens vroeg op en bracht brandoffers, voor ieder van hen één, want Job zei: Misschien hebben mijn kinderen gezondigd en God in hun hart vaarwel gezegd. Zo deed Job alle dagen. 6 Het gebeurde op een dag, dat de zonen van God kwamen om hun opwachting te maken bij de HEERE, dat ook de satan in hun midden kwam. 7 Toen zei de HEERE tegen de satan: Waar komt u vandaan? En de satan antwoordde de HEERE en zei: Van het rondtrekken over de aarde en van het rondwandelen erover. 8 De HEERE zei tegen de satan: Hebt u ook acht geslagen op Mijn dienaar Job? Want er is niemand op de aarde zoals hij, een vroom en oprecht man, hij is godvrezend en keert zich af van het kwaad. 9 Toen antwoordde de satan de HEERE en zei: Is het zonder reden dat Job God vreest? 10 Hebt U niet voor hem en voor zijn huis en alles wat hij heeft, een beschutting gemaakt? Het werk van zijn handen hebt U gezegend en zijn vee breidt zich steeds verder uit in het land. 11 Maar steek toch Uw hand uit en tref alles wat hij heeft. Voorwaar, hij zal U in Uw aangezicht vaarwel zeggen. 12 De HEERE zei tegen de satan: Zie, alles wat hij heeft, is in uw hand; alleen naar hemzelf mag u uw hand niet uitsteken. En de satan ging weg van het aangezicht van de HEERE. 13 Er was nu een dag, toen zijn zonen en zijn dochters aten en wijn dronken in het huis van hun broer, de eerstgeborene, 14 dat er een bode bij Job kwam en zei: De runderen waren aan het ploegen en de ezellen naast hen aan het weiden. 15 Toen deden Sabeeërs een inval en namen ze mee, en ze sloegen de knechten met de scherpte van het zwaard; en ik ben maar als enige ontkomen om het u te vertellen. 16 Terwijl deze nog sprak, kwam er een ander en zei: Het vuur van God viel neer uit de hemel en ontbrandde tegen de schapen en de knechten, en verteerde ze; en ik ben maar als enige ontkomen om het u te vertellen. 17 Terwijl deze nog sprak, kwam er weer een ander en zei: De Chaldeeërs stelden drie groepen op en pleegden een overval op de kamelen en namen ze mee, en sloegen de knechten met de scherpte van het zwaard; en ik ben maar als enige ontkomen om het u te vertellen. 18 Terwijl deze nog sprak, kwam er nog weer een ander en zei: Uw zonen en uw dochters waren aan het eten en wijn drinken in het huis van hun broer, de eerstgeborene. 19 En zie, een hevige stormwind kwam van over de woestijn en trof de vier hoeken van het huis, en het viel boven op de jonge mensen, zodat zij stierven; en ik ben maar als enige ontkomen om het u te vertellen. 20 Toen stond Job op en scheurde zijn bovenkleed, schoor zijn hoofd, viel op de aarde en boog zich neer. 21 En hij zei: Naakt ben ik uit de buik van mijn moeder gekomen en naakt zal ik daarheen terugkeren. De HEERE heeft gegeven en de HEERE heeft genomen; de Naam van de HEERE zij geloofd! 22 In dit alles zondigde Job niet en schreef hij God niets ongerijmds toe.

1 Op een dag kwamen de hemelbewoners hun opwachting maken bij de HEER, en ook Satan maakte bij hem zijn opwachting. 2 De HEER vroeg aan Satan: 'Waar kom je vandaan?' Hij antwoordde: 'Ik heb rondgezworven en rondgedoold op aarde.' 3 De HEER vroeg aan Satan: 'Heb je ook op mijn dienaar Job gelet? Zoals hij is er niemand op aarde: hij is rechtschapen en onberispelijk, hij heeft ontzag voor God en mijdt het kwaad. Ja, hij is nog even onberispelijk als altijd, en jij hebt mij ertoe aangezet hem zonder reden te gronde te richten.' 4 Hierop zei Satan: 'Zijn leven is hem alles waard. Daarvoor geeft hij zijn hele bezit.' 5 Maar als u uw hand naar hem uitstrekt en zijn lichaam aantast, zal hij u ongetwijfeld in uw gezicht vervloeken.' 6 Toen zei de HEER tegen Satan: 'Goed, doe met hem wat je wilt, maar spaar zijn leven.' 7 Hierop vertrok Satan en overdekte Job van voetzool tot kruin met kwaadaardige zweren. 8 Job pakte een potscherf om zich te krabben, terwijl hij in het stof en het vuil zat. 9 Zijn vrouw zei tegen hem: 'Waarom blijf je zo onberispelijk? Vervloek God toch en sterf.' 10 Maar Job zei tegen haar: 'Je woorden zijn de woorden van een dwaas. Al het goede aanvaardden we van God, zouden we dan het kwade niet aanvaardden?' Ondanks alles zondigde Job niet en sprak hij geen onvertogen woord. 11 Drie vrienden van Job, Elifaz uit Teman, Bildad uit Suach en Sofar uit Naäma, hoorden van de ramspoed die hem had getroffen, en ze besloten hem op te zoeken. Onderweg ontmoetten ze elkaar, en samen gingen ze naar hem toe om hun medeleven te tonen en hem te troosten. 12 Toen ze Job vanuit de verte zagen herkenden ze hem niet, en ze barstten uit in luid geweeklaag, ze scheurden hun kleren en wierpen stof omhoog over hun hoofd. 13 Zeven dagen en zeven nachten bleven ze naast hem op de grond zitten zonder iets tegen hem te zeggen, want ze zagen hoe vreselijk hij leed.

1 *Opnieuw* was er een dag, toen de zonen van God kwamen om hun opwachting te maken bij de HEERE, dat ook de satan in hun midden kwam om zijn opwachting te maken bij de HEERE. 2 Toen zei de HEERE tegen de satan: Waar komt u vandaan? En de satan antwoordde de HEERE en zei: Van het rondtrekken over de aarde en van het rondwandelen erover. 3 De HEERE zei tegen de satan: Hebt u *ook* acht geslagen op Mijn dienaar Job? Want er is niemand op de aarde zoals hij, een vroom en oprecht man, hij is godvrezend en keert zich af van het kwaad. Hij houdt nog steeds vast aan zijn vroomheid, hoewel u Mij tegen hem opgezet hebt om hem zonder reden te verslinden. 4 Toen antwoordde de satan de HEERE en zei: Huid voor huid! Alles wat iemand heeft, zal hij geven voor zijn leven. 5 Steek Uw hand maar eens uit en tref zijn beenderen en zijn vlees. Voorwaar, hij zal U in Uw aangezicht vaarwel zeggen. 6 En de HEERE zei tegen de satan: Zie, hij is in uw hand, maar spaar zijn leven. 7 Toen ging de satan weg van het aangezicht van de HEERE en hij trof Job met vreselijke zweren, van zijn voetzool af tot aan zijn schedel. 8 En *Job* nam een potscherf om zich daarmee te krabben, terwijl hij midden in de as zat. 9 Toen zei zijn vrouw tegen hem: Houd je nog steeds vast aan je vroomheid? Zeg God vaarwel en sterf. 10 Maar hij zei tegen haar: Je spreekt zoals één van de dwaze vrouwen spreekt. Zouden wij het goede wel van God ontvangen en zouden we het kwade niet ontvangen? In dit alles zondigde Job met zijn lippen niet. 11 Toen de drie vrienden van Job van al dit onheil, dat hem overkomen was, hoorden, kwamen zij, elk uit zijn *woon*plaats: Elifaz, de Temaniet, Bildad, de Suhiet, en Zofar, de Naämathiet. Zij spraken met elkaar af om *naar hem toe* te gaan om hem hun medeleven te betuigen en hem te troosten. 12 Toen zij hun ogen van veraf opsloegen, herkenden zij hem niet. Zij begonnen luid te huilen; daarbij scheurde ieder zijn bovenkleed en ze strooiden stof naar de hemel over hun hoofden. 13 Zo zaten zij met hem op de aarde, zeven dagen en zeven nachten. Niemand sprak een woord tot hem, want zij zagen dat het leed zeer hevig was.

Dag 10 Job 40:15–41:12 (HSV 40:10–41:12). De Maker van het nijlpaard (behemoth) en de krokodil (leviathan)

15 Zie het nijlpaard dat ik heb geschapen,
net als jou; het eet gras als een rund.
16 Hoe krachtig zijn zijn lendenen,
hoe machtig de spieren van zijn buik!
17 Hij kan zijn staart rechten als een ceder,
de pezen van zijn dijnen spannen zich in bundels.
18 Zijn botten zijn staven van brons,
zijn ribben stangen van ijzer.
19 Hij is een van Gods eerste meesterwerken,
tegen hem trekt alleen zijn maker het zwaard.
20 Zijn voedsel vindt hij in de bergen,
waar de dieren van het veld zich vermaken.
21 Hij strekt zich uit onder de lotusplanten,
hij ligt verborgen tussen het riet van het moeras.
22 De lotusplanten hullen hem in hun schaduw;
de wilgen van het dal beschutten hem.
23 Hij slurpt een rivier leeg zonder zich te haasten;
hij blijft kalm wanneer de Jordaan zijn muil in golft.
24 Wie kan oog in oog met hem staan
en een ring door zijn neus halen?
25 Kun jij met een haak de krokodil op de kant trekken
en zijn tong met een touw beteugelen?
26 Kun jij met een riet zijn neus doorsteken
en met een doorn zijn kaak doorboren?
27 Zou hij jou bidden en smeken
en vriendelijke woorden tot je richten?
28 Zou hij een verbond sluiten met jou,
zodat jij hem voortaan als knecht kunt hebben?
29 Kun je met hem spelen als met een vogel,
hem aan een touw houden, voor je dochters?
30 Zal het vissersgilde over zijn prijs onderhandelen
en hem tussen de kooplieden verdelen?
31 Kun jij speren in zijn huid planten
en een harpoen door zijn kop steken?
32 Waag het eens hem aan te raken – weet wel:
het zou je laatste strijd zijn.
41 1 De hoop van elke aanvaller wordt beschaamd,
alleen al bij zijn aanblik wordt hij teruggeworpen.
2 Wie zou het wagen om hem op te schrikken?
Wie kan aantreden om met hem te strijden?
3 Wie daagt hem uit zonder daarvoor te boeten?
Niemand, hij heeft op de hele aarde zijn gelijke niet.
4 Ik zal niet zwijgen over zijn machtige dijnen,
over zijn geweldige krachten en fraaie gestalte.
5 Wie kan zijn opperhuid afvillen?
Wie dringt door zijn dubbele pantser heen?
6 Wie heeft de kracht om zijn kaken te openen?
Schrikwekkend gapen de tanden in zijn muil.
7 Zijn rug is met schilden geschubd,
ondoordringbaar verzegeld.
8 Ze sluiten dicht op elkaar aan
en laten niet de minste lucht door;
9 het ene kleeft vast aan het andere,
aaneengesloten en onscheidbaar.
10 Wanneer hij proest, flikkert het licht,
zijn ogen schitteren als de dageraad.
11 Brandende fakkels komen uit zijn bek,
vonkenregens vliegen door de lucht.
12 Zijn neusgaten walmen,
als een kokende ketel of rokend riet.
13 Zijn adem laat kolen ontbranden,
uit zijn bek slaat een vlam.

10 Zie toch, de Behemoth, die Ik gemaakt heb, evenals u,
hij eet gras zoals een rund.
11 Zie toch zijn kracht in zijn lendenen,
en zijn sterkte in de spieren van zijn buik.
12 Als hij wil, is zijn staart als een ceder;
de pezen van zijn dijnen zijn samengevlochten.
13 Zijn beenderen zijn *als* staven brons;
zijn gebeente is als ijzeren stangen.
14 Hij is de voornaamste van Gods werken;
Hij Die hem gemaakt heeft, heeft *hem* zijn zwaard verschaft.
15 De bergen brengen immers voedsel voor hem voort,
en alle dieren van het veld spelen daar.
16 Hij legt zich te slapen onder schaduwrijke bomen,
in een schuilplaats van riet en moeras.
17 De schaduwrijke bomen bedekken hem *elk* met zijn schaduw;
de wilgen van de beek omringen hem.
18 Zie, *als* de rivier wild wordt, beeft hij niet;
hij blijft kalm wanneer de Jordaan opbruist tegen zijn bek.
19 Kan iemand hem bij zijn ogen vangen?
Kan iemand *hem* met strikken de neus doorboren?
20 Kunt u de Leviathan met een vishaak trekken,
of zijn tong met een touw neerdrücken?
21 Kunt u een riet door zijn neus steken,
of met een doorn zijn kaak doorboren?
22 Kan hij u talrijke smeekbeden doen?
Kan hij zachte dingen tegen u spreken?
23 Kan hij een verbond met u sluiten?
Kunt u hem aannemen als een eeuwig slaaf?
24 Kunt u met hem spelen als *met een* vogeltje?
Of hem vastbinden voor uw meisjes?
25 Kunnen de handelaars hem verkopen?
Kunnen zij hem verdelen onder de kooplieden?
26 Kunt u zijn huid volsteken met speren,
of zijn kop met een visharpoen?
27 Leg uw hand *maar eens* op hem;
denk aan de strijd, doe het niet meer.
28 Zie, de hoop hem *te overmeesteren*, zal een leugen blijken;
reeds bij zijn aanblik wordt men neergeworpen.
41 1 Niemand is *zo* onverschrokken dat hij hem wakker maakt;
wie is dan degene die staande kan blijven voor Mijn aangezicht?
2 Wie treedt Mij tegemoet, zodat Ik *het hem* zou vergelden?
Wat onder heel de hemel is, is van Mij.
3 Ik zal niet zwijgen over zijn ledematen,
over *zijn* geweldige kracht, en over de fraaiheid van zijn gestalte.
4 Wie zou de bovenkant van zijn gewaad durven opslaan?
Wie durft zijn dubbele pantser te benaderen?
5 Wie kan de deuren van zijn gezicht openen?
Rondom zijn tanden is verschrikking.
6 Zeer machtig zijn zijn sterke schilden,
elk gesloten *als* met een nauwsluitend zegel.
7 Het ene zit *zo* dicht op het andere,
dat de wind er niet tussen kan komen.
8 Zij kleven aan elkaar,
zij grijpen in elkaar en kunnen niet gescheiden worden.
9 Zijn niesen laat een licht schijnen,
en zijn ogen zijn als de oogleden van de dageraad.
10 Uit zijn bek komen fakkels,
vurige vonken ontsnappen *eruit*.
11 Uit zijn neusgaten komt rook,
zoals *bij* een kokende ketel en een *smeulend* riet.
12 Zijn adem zet kolen in brand,
uit zijn bek komt een vlam.